

Rud. Pečjak

Mikica Mokica

23.

(Dalje.)

Sonce vzhaja. Rožice se v rosi umivajo, ptički se iz sanj prebujajo. Prve čebelice odhajajo po medek.

Iz hiške pri levu z mogočno grivo čebelice ne odhajajo na delo. Vse so doma in čakajo trenutka, ko bodo s kraljico za vedno zapustile svoj predragi domek. Vse jutro si že nakladajo balo in štejejo doto. Napijejo se medu, kolikor ga morejo sprejeti njih želodčki.

Mišlinček še vedno kliče pred hiško svojo ljubo sestrico. Mikica gleda svojo mamico, ki na vrtu rožice sadi.

»O, kako, kako bi jo objemčkala, če bi bila punčka.«

»Mišlinček — Mišlinček!« — je zapiskal v zraku nežen glasek.

»Kdo me kliče?«

Mišlinček se je od veselja kar v kozolček prevrnil.

Mišlunčka je letala vsa rume-na pred hiško. Šaj bi je še spoznal ne, če bi ga poklicala.

»Kje si — ljubi, dragi bratec Mišlinček? — In katera je naša hiška?«

»Tukaj sem, sestra ljubljena,« ji je zaklical Mišlinček in se še enkrat od veselja prevrnil v kozolček.

Mišlunčka je vsa trudna zaveslala k hiški, toda padla je na pesek pred hišo.

Nenadoma je kriknila tako presunljivo, da je Mišlinčka kar vrglo na pesek. Za njim je skočila Mikica.

Strah in groza. —

Trije mravljinici so držali Mišlunčko za tista majcena, majcena miškina ušesca.

»Stran — razbojniki!« je kričal Mišlinček. »Glave vam potrgam, če moje sestrice ne spustite!«

»Ušesca ti potrgam — trebušček ti razparam, če se mi približaš,« se je zadril eden izmed mravljincev. »Vso noč sem čakal, da se bom maščeval.«

Mišlinček in Mikica sta skočila v boj. Tisti hip sta dva mravljinca spustila Mišlunčko; eden je zagrabil Mikico, drugi Mišlinčka.

»Zletimo!« je kriknila Mikica, kolikor je mogla.

Vsi trije so zleteli, na vsakem je visel mravljinec.

»V hiško nas nesejo, da nas bodo pretepli,« je zavpil eden izmed mravljincev. »Spustimo se — rešimo se!«

Mravljinci so se spustili in popadali kakor snopje na tla. Kričali so, da so bili vsi hripavi: »Čebele debele — ves medek vam pojemo — vse lončke vam razbijemo — perutke vam razgrizemo — hiško vam pa kar prevrnemo — — —«

Mikica, Mišlinček in Mišlunčka so zleteli pred vrata hiške, kjer so se veselo zbirale čebelice. Nekatere so nemirno tekale iz hiške v hiško in dajale že ukaze za sprevod. Ena čebelica je zaklicala Mikici, da bo šla v spremstvu kraljice, ker se je tako hrabro v medveda zakadila.

Mišlinček in Mišlunčka sta se najprvo lepo objela, nato poljubila, še nato pobožala. Ko sta se od veselja najokala, je Mišlunčka povedala, da se je izgubila v kosmatem mucinem ušesu in ni mogla takoj najti izhoda. Šele ko je bila muca maca precej daleč od hiške, je skočila iz ušesa. Zjokala se je, ko je bila sama brez ljubega bratca. Mislila je, da bo umrla. Pa je lepo, lepo zadišalo. Lezla je kar naprej in padla v prelepo rožico. Tam je zaspala. Nekdo pa je pod rožico godel vso dolgo, dolgo noč. Take lepe pesmi: Preljubo veselje, Cigan cigana vpraša, in še lepše.

»Striček murenček je bil,« je vzkliknila Mikica. »O, striček murenček je priden in nikomur nič hudega ne stori.«

»Pa si dolgo v rožici spančkala?« jo je vprašal bratec.

»Čuden, kosmat stric me je zbudil, ki prav debelo govori. Kar prestrašila sem se ga. Mislila sem, da me bo vzel, pa je rekel, da je le po medek prišel.«

»Čmrlj je bil — stric čmrlj!« je vzkliknila Mikica.

»Kako si pa našla našo hiško — ljuba sestrice?«

»Čebelice sem po poti izpraševala. O, saj sem jo dolgo iskala. Dobro, da sem tebe zagledala.«

Pod hiško so še vedno razgrajali mravljinci: »Čebele debele — ves medek vam popijemo — vse lončke vam razbijemo — — —«

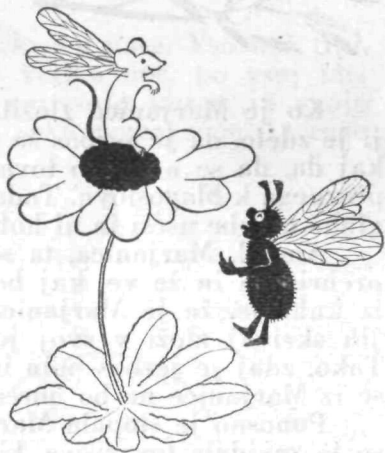
V hiši pa je pelo tisoče in tisoče čebelic:

»Pijmo, pijmo, pijmo —

doto si vzemimo —

balo naložimo —

pijmo, pijmo, pijmo — — —«

Tudi kraljica je pela. Pela je prelepo o novem domu, o novi hiški,
o novi sreči — — —

Trotje so pa samo vriskali.

»Kraljica mrtva nam leži —
naš domek žalosten stoji — —«

so se mešali žalostni glasovi iz sosedne hiške z veselimi vriski in
vzkliki.

(Konec prihodnjič.)

K. Hafner

Marjanica nese k blagoslovu

Marjanica je že odrasla deklica. Pol leta in dva mesca že hodi v šolo, brati že zna in pisati, tudi računa že in poleti bo šla že k svetemu obhajilu. Tako ji je obljubil gospod kaplan, ker je pridna in se rada uči.

In ker je že tako velika deklica, je letos o veliki noči nesla tudi k blagoslovu. Mama ji je kupila pisan jerbas in vanj je Marjanica zložila kos kolača, klobaso, korenino hrena, tri pirhe in lepo, zlato pomarančo. Vse to je dala Marjaniči mama, ki jo ima zares rada. Pa še nekaj nese Marjanica k blagoslovu, za kar mama ne ve. To so tri debele repe.

Repe, kaj otroci, to se vam čudno zdi? Pa je res tako. Le poslušajte!

Ko je Marjanica zložila v jerbas vse, kar ji je dala mama, se ji je zdelo, da je jerbas še na pol prazen. Prosila je mamo, naj ji še kaj da, da se ne bodo tovarišice norca delale iz nje, da nese polno praznega k blagoslovu. Toda mama je bila ob tej Marjaničini prošnji gluha na obe ušesi in ni hotela nič slišati.

Ampak Marjanica, ta se ne vda kar tako. Prav zares ne. Saj je prebrisanana in že ve, kaj bo storila. Komaj je mama za hipec odšla iz kuhinje, že je Marjanica v shrambi, pograbi tri debele repe in jih skrivaj zloži v svoj jerbas poleg potice in klobase in pirhov. Tako, zdaj je jerbas poln in prt stoji lepo gladko na njem. O, nihče se iz Marjanice ne bo norca delal!

Ponosno je stopala Marjanica v cerkev z jerbasom na glavi. Ali so jo zavidale tovarišice, ki so samo revne cekarje nosile!

Toda pot do fare je bila dolga in jerbas na glavi je postajal čedalje težji. Le kaj je v njem, kar tako teži? Marjanica premišljuje. Kolač ni, ta pomeni Kristusovo krono. Tudi pirhi niso, ti pomenijo Kristusove rane, tudi hren ni, ta spominja na grenki pelin, meso tudi ne, saj nam govori o Kristusovem trpljenju. Toda repe, te težijo jerbas in tiščijo v glavo, da Marjanica že kar dalje ne more. Vendar